

Mielul lui Dumnezeu

Geneza 22.8; Exodul 12.5; Isaia 53.7; Ioan 1.29; 1 Petru 1.18,19; Apocalipsa 5.6

David Roderick Reid

© SoundWords, Online începând de la: 03.04.2024, Actualizat: 03.04.2024

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Geneza 22.8; Exodul 12.5; Isaia 53.7; Ioan 1.29; 1. Petru 1.18,19; Apocalipsa 5.6

Zona din jurul Betleemului era ideală pentru creșterea oilor. Nu numai că existau pășuni bune, dar și nenumăratele peșteri de pe dealuri ofereau adăpost pentru păstori. De asemenea, exista o cerere crescută de oi în Ierusalimul din apropiere. Multe dintre oile din Betleem erau crescute pentru a servi ca animale de jertfă în Templu. În zilele de sărbătoare stabilite în calendarul iudaic, mii de iudei din tot Imperiul Roman veneau în cetatea lor sfântă pentru a aduce jertfe. Aceștia preferau să cumpere animalele din Ierusalim, decât să le transporte de departe. Conform legii, animalele de jertfă alese trebuiau să fie fără cusur (compară cu Exodul 12.5; Leviticul 22-23). Păstorii din zona Betleemului stăteau aproape de oile lor deosebite, pentru a le păzi.

Mielul lui Dumnezeu îndepărtează păcatul lumii

Ioan 1.29: Iată Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii”

În urmă cu aproximativ două mii de ani, un Miel deosebit S-a născut în Betleem. Isus S-a născut pentru a muri în Ierusalim ca Miel de jertfă. El S-a născut fără cusur și a fost supravegheat îndeaproape pentru a se asigura că este Mielul de jertfă desăvârșit. La timpul stabilit, acest Miel a fost adus la locul de jertfă de Dumnezeu Însuși - o jertfă pentru păcatele oamenilor, pe care El îi iubea. Ioan Botezătorul a proclamat că Isus era „Mielul lui Dumnezeu, Cel care ridică păcatul lumii” (Ioan 1.29,36).

Mielul lui Dumnezeu a fost fără cusur

Exodul 12.5: Mielul vostru să fie fără cusur.

1. Petru 1.18.19: Ați fost răscumpărați... cu sângele prețios al lui Hristos, ca al unui miel fără cusur și fără pată.

Nu exista niciun păcat în Mielul desăvârșit, pe care Dumnezeu L-a ales pentru jertfă. Biblia afirmă în mod clar că Domnul Isus Hristos era fără păcat: „El n-a făcut păcat ... n-a cunoscut păcat ... păcatul nu era în El” (1. Petru 2.22; 2. Corinteni 5.21; 1. Ioan 3.5). În timpul vieții pământești a Domnului nostru Isus, vocea Tatălui din cer s-a auzit de două ori când a spus despre Mielul Său fără pată: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea” (Matei 3.17; 17.5). Tatăl a spus aceasta despre Fiul Său nu numai în ultimul an al slujbei publice a Domnului nostru (Matei 17.5), ci și la botezul Său, înainte de a-Și începe slujba publică. Chiar înainte ca El să fi făcut minuni sau să fi ținut discursuri, Dumnezeu a declarat că Mielul Său era fără pată.

Să ne gândim la modul în care Domnul Isus a crescut ca băiat. El nu a trișat la jocuri sau la studiu. Nu a fost niciodată egoist cu jucăriile sau cu bunurile personale. El le-a spus întotdeauna părinților și învățătorilor Săi adevărul. Ca tânăr, El nu Și-a pierdut niciodată cumpătul în atelierul de tâmplărie al tatălui Său pământesc, pentru că uneltele erau „pierdute” sau lemnul era „rău”. Nu Și-a ridicat brațele în sus de indignare și nici nu Și-a ridicat vocea de

frustrare. Când a crescut, gândurile Lui au fost întotdeauna curate. El Și-a onorat părinții. Cât de convingători suntem de păcatele noastre și de natura noastră păcătoasă, când ne gândim la Mielul fără pată al lui Dumnezeu.

Timp de aproximativ treizeci și trei de ani, Mielul lui Dumnezeu a fost ispitit zi și noapte în toate domeniile vieții umane, cu toate suferințele și ispitele sale, „cu excepția păcatului” (Evrei 4.15). Și apoi a venit acea zi memorabilă din istorie, când Mielul lui Dumnezeu „S-a oferit pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu” (Evrei 9.14), pentru a ne curăța de păcat. Așa cum Israelul din Vechiul Testament a fost răscumpărat din sclavia din Egipt prin sângele vărsat al mielului de Paște (Exodul 12), tot așa și noi am fost răscumpărați „cu sângele prețios al lui Hristos, ca al unui miel fără cusur și fără pată” (1. Petru 1.19).

Mielul lui Dumnezeu era mut

Isaia 53.7: El a fost asuprit și El a fost chinuit, dar nu Și-a deschis gura. A fost dus ca un miel la înjunghiere și ca o oaie mută înaintea celor care o tund, așa nu Și-a deschis gura.

Când Domnul Isus a fost maltratat, El nu a amenințat cu răzbunarea (1. Petru 2.22,23). El nu S-a revoltat și nici nu a cerut să fie ascultat atunci când a fost acuzat pe nedrept (compară cu Matei 26.62,63; 27.12-14). Când a fost chinuit și asuprit, nu S-a plâns, nu Și-a exprimat nemulțumirea și nu a cerut o răzbunare imediată - deși ar fi avut puterea să facă aceasta în orice moment (compară cu Matei 26.53). Cât de diferit a fost Domnul nostru de noi prin tăcerea Sa. Cât de des suntem adânciți în autocompătimire și dornici să ne justificăm, astfel încât este imposibil să ne ținem gura. Potrivit cu 1. Petru 2.19-23, ar trebui să vorbim mai puțin, chiar și atunci când suntem tratați pe nedrept, pentru că suntem chemați să urmăm exemplul Domnului nostru (1. Petru 2.21).

Profetul Isaia prezisese deja, cu șapte sute de ani înainte de venirea Sa, că Mielul lui Dumnezeu va fi mut. În Isaia 53, el Îl compară pe Mesia care va veni cu un „miel mut” (Isaia 53.7). Oile care sunt mute înaintea celor care le tund sau în drum spre sacrificare nu sunt conștiente de ceea ce le așteaptă. Dar nu și Mielul lui Dumnezeu. El era pe deplin conștient că în floarea vârstei va fi „șters de pe pământul celor vii” (Isaia 53.8). Și totuși, El a rămas mut ca un miel dus la tăiere și ca o oaie înaintea celor care o tund!

Dacă Îl comparăm pe Domnul Isus cu o oaie care urmează să fie tunsă, ideea principală este într-adevăr că amândoi sunt muți. Dar poate că există o altă linie de gândire care dă de gândit, și anume cea a tunderii. Domnul nostru a fost cu siguranță tuns pe drumul spre cruce de dragul nostru. El a renunțat în mod voluntar la „hainele” Sale cerești de glorie și măreție atunci când a venit pe pământ și a luat chip de om. În timpul slujbei Sale pământești, El a fost deposedat de onoarea care I se cuvenea de drept. Poporul Israel L-a dezonorat continuu prin faptul că nu L-a acceptat ca Mesia al lor, deși El a îndeplinit toate însușirile prezise pentru Mesia. Reproșurile lor au culminat cu acuzația că Hristos era în legământ cu diavolul!

Domnul nostru a îndurat tunsul demnității personale, mai ales în timpul procesului și al răstignirii Sale. A fost batjocorit și scuipat, disprețuit și tratat ca un „vierme” și nu ca un „om” (Psalmul 22.6). A fost dezbrăcat literalmente de hainele Sale, o rușine și o dezonoare deosebit

de umilitoare în cultura vremii.

În cele din urmă, procesul de tundere a inclus propria Sa dreptate, atunci când Hristos a purtat păcatele noastre. Desigur, aceasta nu înseamnă că Domnul Isus nu mai era absolut drept în natura Sa. Însă, ca Înlocuitor al nostru pe cruce, El Însuși a luat asupra Sa păcatul nostru. Toată mânia lui Dumnezeu din cauza păcatului nostru a căzut asupra lui Hristos, ca și cum noi, cei nedrepti, am fi atârnat pe cruce. Pentru că Hristos a fost „tuns”, noi am fost „îmbrăcați” cu dreptate (2. Corinteni 5.21). În cele din urmă, această tundere a inclus și viața firească a Domnului nostru Isus: El Și-a dat de bunăvoie viața pentru noi în moartea pe cruce (citește Filipeni 2.5-8)! Tăcerea dezinteresată a Mielului lui Dumnezeu în timpul tunderii contrastează puternic cu behăitul nostru constant.

Mielul lui Dumnezeu a fost jertfit

Geneza 22.8: Dumnezeu Însuși va îngriji de mielul pentru arderea-de-tot.

Moartea lui Hristos nu a fost un accident în istorie. Dacă privim lucrurile în mod natural, se pare că Isus din Nazaret S-a aflat doar în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Dacă ar fi rămas în Galileea! Dacă S-ar fi apărat singur! Dacă ar fi fugit atunci când s-a ivit ocazia! Dar, din perspectiva divină, totul a fost conform planului și la momentul potrivit (compară cu Faptele apostolilor 2.23).

Isus Hristos era Mielul lui Dumnezeu, care a fost condus la locul de sacrificiu. Cu mulți ani înainte, pe vremea lui Avraam, Dumnezeu alesese un miel anume pentru arderea-de-tot la momentul potrivit. (Citește relatarea din Geneza 22.) Acum, Dumnezeu avea Mielul Său foarte special pentru jertfa care a fost dată o dată pentru totdeauna pentru păcat. Hristos a fost împlinirea finală a promisiunii: „Dumnezeu Însuși va îngriji de mielul pentru arderea-de-tot” (Geneza 22.8).

Mielul lui Dumnezeu stă acum

Apocalipsa 5.6: Și am văzut în mijlocul tronului ... un Miel stând ca înjunghiat.

Deși în Evrei 1.3 și 10.12 se spune că Domnul Isus a șezut la dreapta lui Dumnezeu, apostolul Ioan a văzut în viziunea sa „un Miel stând” (Apocalipsa 5.6). Aceasta nu este o contradicție în Biblie, ci mai degrabă un limbaj figurat care caută să transmită aceeași idee. (Nu uita că Domnul Isus nu este *literalmente* un miel.) Când în epistola către Evrei se spune că Hristos a șezut, înseamnă că jertfa lui Hristos a fost suficientă pentru păcatele noastre. Lucrarea Sa de jertfă ca Înlocuitor al nostru *s-a încheiat!* Problema păcatelor noastre este rezolvată, iar o altă jertfă de sânge nu este necesară. Preamărit fie Domnul! Viziunea mielului *stând* [în picioare] transmite același adevăr: Mielul lui Dumnezeu nu mai zace înjunghiat pe altar. După ce a fost înjunghiat o dată pentru totdeauna, el stă acum în picioare în triumful învierii.

Dacă citim Apocalipsa 5, avem o imagine a Mielului lui Dumnezeu care primește lauda și onoarea din partea tuturor. Mielul S-a născut în cetatea mică Betleem și va fi pentru totdeauna centrul atenției și al închinării. Este *deja acum* Mielul lui Dumnezeu centrul închinării noastre?

Tradus de la: [Gottes Lamm](#)
Titlul original: „God’s Lamb”
Quelle: www.growingchristians.org

Traducere: Ion Simionescu